

ÁGH ISTVÁN

Örülni még a régi helynek

*Mikor a nagykapu kitárult, rögtön a ház gazdája lettem,
mint egy úr, aki hazajött, nyújtóztatom kíváncsiságom,
meg kell győződnöm, számba venni, nem hiányzik-e valami,
ki hiányzik hiányom óta, szólnak-e a sárgarigók?
áll-e még Szent Erzsébet szobra, mert sajnós éppen akkora,
mint amit egy férfikabát becsukott szárnya eltakar,
valamikor verset költöttem az életre kelt plasztikáról,
s mert a szélvihar mellécsapta a vastag, végzetes fatörzset,
úgy féltettem, hogy anyám árva lányságához hasonlítottam,
Erzsébethez, kit alkotója Prímaverának nevezett el,
bár olyan szép, akár az évszak, ám a rózsák csodától nyílnak
ölében, és foszforeszkálnak, mint a szentjánosbogarak.*

*Néhány elágazás után kis kerek rétre visz az ösvény,
ahol már emlékezetem érzékeli a változást,
melyben egy mű megpillantása hat a néző környezetére,
s ha nem találnám a helyén, az lenne velem, ami most,
egyszerre idegen a környék, azt hiszem, nem is itt vagyok,
mégis a posztamens üres betonján billegő rigó
figyelmeztet valamire, csak oda kell figyelni rá,
s mikor elszáll a semmibe, vibrálni kezd egy árnyalak,
s a teremtett lény belém rögzült, cizellált képe rávetül,
miként a formázó szikét villantják arcvonásai,
árpád házi tekintete és összezárt meráni ajka,
s kötényében az alamizsnát leplező rózsza mosolya.*

*A káprázaton áthatol magas ívben egy női kéz,
ibolyát ejt a szent ölében szorongó bronzrózsák közé,
százszorszép pecsétgyűrűjével közeledik a vastag ujj,
s visszagörbülve eltűnik a semmi tenyerébe zártan,
e látomásban állok én is, meghajolva az áhítattól,
míg bele nem ront tompán egy nagy feszítővas az éjszakába,
és a legenda eltűnik a vattakesztyűs mancs alatt,
s marad a talpazat nyoma az elmázolt bogármaszatban,
ki lehet az, ki ott lop éjjel, ahol naponta pénzt keres?
vagy már egy mobilizált banda, gyanútlan emlékgylkosok
vesznek bele a gyanúsított népség ártatlan tömegébe?*

*Megolvad az éjjeli szajré a virradat kobóiban,
hamar eltűnik a különbség köztéri akt és gótikus*

*szent szobra közt, mert minden fém ott már csak egyszerű nyersanyag,
hegységeit vesztett ország bányái nélkül cirkulál
a monumentális diktátorból forradalmár vagy nagybarang,
s fordítva, miként úgy adódott tört kar, oxidált ágyúcső,
amiből villanyvezeték lett, érmék, kegyelet angyala,
abból sárgaréz borbélycégér, elkallódott tölténybüvel,
egybe dobálva minden forma ebben a forró tömegsírban,
abonnan Szent Erzsébetet sem lehet már visszamenteni,
mint a nappalt az alkonyatból, csak a Nap tüze kél megint,
zár a kobó, indul a munka egy másik krematóriumban.*

*Maradt-e némi képességem örülni még a régi helynek,
hol olyan szabad s könnyű voltam, mint talán semmikor,
ötven év minden virágzását szagoltam, szálát szakítottam,
s ibolyától kikericsig volt kinek adnom, hova tennem,
bittem, hogy mint az édenkertben nem lesz közöm az elmúláshoz,
míg a reménység megtévesztő pillanatában ringatózom,
észreveszem, a kipusztult fák helyébe nyomuló eget,
és hirtelen nagyon hiányzik valaki a zöld sokaságból,
tán a valahol itt tekergő múltammal kéne találkoznom,
bár azt se tudná, ki vagyok az egészen más időben járva,
én is csak arról ismerném föl, visszanézve háta mögül,
ahogy magát virágért hajló mozdulatával elárulja.*

ZALÁN TIBOR

Ősz-foszlányok

*és bizonyára túldimenzionálad magadat
Vagy a jelenséget ami körülötted kialakult
Vagy helyetted (a helyedben a helyeden) Vagy rád rakódott
az idők során kíméletlenül De mindegy is melyik
Ez valószínűtlenül nagyképpően hangzik De nem izgatod fel
magadat miatta Legalább te elhiszed hogy nincs
benne semmi fényezés öntömjén Legfeljebb megtörténik
hogy magaddal is szokatlanul őszinte vagy (miért is)
az ilyen pillanatokban És a megmagyarázhatatlanságig
szókimondó És jószerevel te sem tudod hogy miért is Főleg
nem hogy megéri-e egyáltalán bármit vetni oda nekik Ezeknek
Akár tréfából Pedig tréfálni sincs semmilyen okod Hallod hogy
a halál kakasai felugatnak hajnalban alvóhelyed közelében*